

Šanca na zmenu

Začiatok ďalšieho semestra. Napriek tomu, že moje prázdniny boli super, to, kde sa dostala krajina, v ktorej žijem, je hrozné. Vedela som, že niekoľko ľudí z ročníka malo na to rovnaký pohľad ako ja. Preto sme sa zhodli, že ako skupina sa pokúsime spraviť aspoň niečo, aby ľudia na vysokých miestach začali konečne robiť niečo aj pre obyčajných ľudí.

Hneď prvý týždeň semestra sme sa po prednáškach stretli a začali sme plánovať. Aj keď každý z nás chcel zmeniť to peklo, v ktorom sa Slovensko ocitlo, mala som pocit, že ja som do toho najviac zapálená. To sa odzrkadlilo aj v tom, že som to bola hlavne ja, kto prichádzal s nápadmi. Niektoré z nich boli napríklad protesty, kampaň alebo listy vysoko postaveným osobám v politike. Dohodli sme sa, že použijeme naše sociálne siete a začneme kampaň za zmenu a taktiež napíšeme list prezidentovi.

List sme riešili na jednom z obedov. Aj tak tam vždy bola nuda. Preto som sa vášnivo pustila do rozoberania toho, čo tam napíšeme. Zrazu ma z víru myšlienok a slov vytrhlo dievča, ktoré vošlo do jedálne. Nikdy predtým som ju nevidela a to som tu už rok. Zrejme bola nová. Ako kráčala a hľadala voľný stôl, pozrela sa na mňa. Ja som už na ňu hľadela, čiže sme nadviazali očný kontakt. Napriek tomu, že nie som fanúšikom vzájomného pozerania do očí, nevedela som od nej odtrhnúť svoj zrak. Tak tomu bolo aj keď prišla k nášmu stolu a s dovolením chalanov si sadla. Priamo oproti mne.

Bola naozaj pekná. Nikdy som nejako nepociťovala náklonnosť k ľuďom nehladiac na pohlavie. Ale ona bola iná. Jej štýl bol výnimočný. Napriek tomu, že sme nesedeli pri sebe, cítila som jej jemný jazmínový parfum. Predstavila sa nám a všetci pri stole sa s ňou začali rozprávať. Ja však nie. So sklopenou hlavou som sa snažila spracovať nové pocity, ktoré vo mne vyvolávala. Len som tam sedela a počúvala ich. Teda iba ju. Volala sa Rebeka a chodila do posledného ročníka. Ostatné informácie som si len podvedome zapamätala. Netreba hovoriť, že k listu sme sa v ten moment už nedostali.

I tak sme o týždeň spustili kampaň a poslali sme list. Ostávalo len vyčkať na odpoveď. Nenávidím čakanie, preto každý deň bol rovnako nudný. Až na ten, kedy som zistila, že mám jednu z dobrovoľných prednášok s Rebekou. Sedela som zhruba v polke sály, takže som videla, keď vošla dnu. Znova som nevedela upriamiť pozornosť na nič iné ako na ňu. Zrazu sa cez uličku blízko mňa začal valiť Rišo z mojej skupinky. Dobehol za rebekou a začali spolu kráčať naspäť nahor. V polovici schodov k môjmu miestu sa na mňa pozrela a usmiala sa. Musím povedať, že mala naozaj pekný úsmev. Keď boli kúsok od môjho sedadla, som začula ich konverzáciu.

„Pokoje si môžeš sadnúť vedľa mňa, aspoň bude zábava,“ povedal Rišo s chvastavým výrazom.

Zdvorilo sa usmiala: „Ďakujem, ale sadnem si inam.“

Prešla okolo zaskočeného Riša a zastala pri mojom rade.

„Môžem si sadnúť vedľa teba?“ spýtala sa ma so širokým úsmevom.

Zdvihla som zrak a prikývla som. Na viac som sa nezmohla. Keď si sadla, opäť som zacítila jej voňavku. Hľadela som do otvoreného zošitu, kde som mala plán na protest. Vo svojom vnútri som však panikárila. Jej prítomnosť bola taká zvláštna, dobre zvláštna. Keď sa usalašila, otočila sa na mňa a ešte raz sa mi predstavila.

„A ja som Karolína, ale môžeš ma volať Kaja,“ povedala som jej snažiac sa udržať pokojný hlas.

Chytila mi pravú ruku a s úsmevom mi ňou potriasla. Cítila som ako sa červenám, preto ihneď ako ma pustila, som sa zhrbila nad zošitom aby si to nevšimla. Každopádne, myšlienka na ňu už nikdy neopustila moju myseľ.

O pár dní však prišli zlé správy. Kampaň nemala popularitu a na list prišla krátka odpoveď typu: Kto ste vy aby ste nás poučovali? Keď sme sa hneď v ten deň na obede stretli a snažila som sa niečo vymyslieť, ostatní boli k môjmu prístupu apatickí. A tak sa naša skupinka rozpadla. Zasiahlo ma to. Najmä fakt, že ani moja najlepšia kamarátka so mnou nedržala za jeden koniec. Hneď ako mi povedala, že sa mieni vzdať a mala by som aj ja, som vstala. Rozzúrená som odišla z jedálne. Po otvorení dvier som do niekoho vrazila, no nevšimla som si to, len som pokračovala. Našla som voľnú učebňu a vošla som dnu. Zložila som sa k stene. Sadla som si, oprela sa chrbtom o stenu, skrčila nohy až sa mi takmer dotýkali hrude a zaklonila som hlavu. Prečo im vôbec nezáležalo, čo sa stane, keď nič nespravíme? Z môjho utápania ma vyrušila Gabika, moja najlepšia kamarátka, ktorá za mnou prišla. No namiesto toho aby sa pokúsila ma upokojiť, začala ma od mojich nápadov odhovárať. Zrejme je jasné, že sme sa začali hádať. Dokonca sme na seba vytiahli aj nepríjemné tajomstvá. Na rovinu, naše kamarátstvo už dlhšie „škripalo“, takže toto bolo len vyvrcholenie našich rozporov. No v tej najväčšej hádke vkročila dnu Rebeka. Ihneď sme sa obe na ňu pozreli a naspäť sme venovali pohľad jedna druhej. Gabika vyzerala odovzdane. Vzala si kabelku a s buchnutím dvier odišla. V ten moment som neriešila, že som v prítomnosti Rebeky. Sadla som si naspäť do pôvodnej polohy, teraz som si ruky položila na kolená a skryla si v nich tvár. Vedela som, že tým momentom som stratila aj najlepšiu kamarátku a celú skupinku. Totiž, oni sa so mnou kamarátili hlavne kvôli Gabike. Z utápania sa ma vytrhol dotyk na ramene.

„Ak potrebuješ, môžem zostať,“ jemne sa mi prihovorila Rebeka.

Iba som prikývla na súhlas. Zacítila som ako si prisadla, celkom blízko. Rukou, ktorú mala na mojom pleci, ma začala po ňom hladkať. To bola posledná kvapka. Líca mi pomaly zaplnili cestičky sĺz. V okamihu som ju objala. Potrebovala som to. Keď som sa ako-tak upokojila, zarozprávali sme sa. Téma prešla aj na príčinu hádky. Povedala som jej všetko o mojich plánoch. So záujmom ma počúvala. Šli sme spolu aj na autobus. Vtedy sme sa už rozprávali tak, aby sme sa lepšie spoznali.

Ďalší deň som strávila normálne. S Gabikou a jej skupinou som neprehovorila. Na obede som sedela s Rebekou. Nestážujem sa, užívala som si to. Nasledujúci deň, piatok, som nečakala, že bude taký emotívny. Teda, do obeda bolo všetko ako predtým. Keď som ako jedna

z posledných prišla ku skrinkám, pípola mi mail. A ešte raz. Odomkla som mobil, otvorila som email a neverila som vlastným očiam. Jedna správa bola z populárneho časopisu žiadajúc o rozhovor presne na tému, na ktorej som chcela s Gabikou a ostatnými pracovať. Druhá bola od zástupcu prezidenta, ktorý mi ponúkal stretnutie. S otvorenými ústami som čítala pozvánku.

Zrazu sa kúsok odo mňa ozval známy hlas: „Nebodaj si videla ducha?“ Otočila som sa s ústami ešte stále otvorenými. Samozrejme, predomnou stála Rebeka. Mala na tvári jemný potmehúdsy úsmev. Nechápavo som na ňu pozrela.

„Prečo sa tak usmievaš?“

„Nie, nie. Neodpovedala si mi na otázku,“ povedala a spravila krok bližšie.

Jej výraz vo mne vyvolával postupne stúpajúce napätie. Tento, síce neznámy pocit, bol celkom príjemný. Spravila ďalší krok. Boli sme od seba už len asi meter.

„Pozvali ma do Refresheru na rozhovor a aj na stretnutie so samotným prezidentom,“ žiarila som radostou.

Rebeka sa ešte viac zaškerila.

Vtedy mi to došlo: „Počkaj, to si vybavila ty?“

Opäť zmenšila rozostup. Intuitívne som chcela spraviť krok vzad, no len som sa väčšmi oprela o skrinky.

Počas posledného kroku povedala: „Samozrejme, kto iný?“

Teraz sme boli telami skoro prilepené na sebe.

„A-ako a-a prečo?“ zakoktala som sa od nervozity.

„Jednoducho,“ zastrčila mi zablúdený pramienok vlasov za ucho, „musíme vnímať prítomnosť, aby sme ovplyvnili budúcnosť.“

Jednou rukou ma slabo chytila za líce a priblížila svoju hlavu k môjmu uchu tak, že som cítila jej teplý dych na svojej koži. Jej parfum zapíňal moje pľúca. Nesmierna horúčava sa rozliehala celým mojim telom a cítila som ako sa červenám.

Šeptom dodala tak, aby som to počula len ja: „My dve to môžeme zvládnuť.“